Revista - ARTA

arte vizuale / visual arts #48-49 / 2021

ART & DIGITAL CAPITALISM

HOREA AVRAM, CAROLE CARCILLO MESROBIAN, VERONICA DIESEN,
MAX HAIVEN, GEERT LOVINK, VICTOR NEUMANN, DAN MIHĂLȚIANU,
ILEANA PINTILIE, CHARLOTTE RIORDAN, CĂLIN STEGEREAN, OLGA ȘTEFAN

ANDREEA ALBANI, MARION BARUCH, DARIE DUP, RADU DRAGOMIRESCU,
ADRIANA ELIAN, PETER JACOBI, ANDREI MATEESCU, HENRY MAVRODIN,
WANDA MIHULEAC, IOAN AUREL MUREȘAN, BENIAMIN POPESCU, SIGMA

OANA STANCIU. INSTALMENTS.

Text: Charlotte Riordan

INSTALMENTS
Artista: Oana Stanciu
Ingleby Gallery, Edinburg, Scoția, UK
Decembrie 2020

Oana Stanciu este al doilea artist invitat să ocupe camerele de expoziție online ale prestigioasei galerii Ingleby din Edinburgh, cu o serie expozițională intitulată *Instalments*. Programul profită de avantajele reducerii activității galeriei pe motiv de Covid-19 pentru a prezenta niște zone puțin diferite de specificul galeriei. Scopul este de a pune în lumină lucrări ale talentelor locale, iar până acum, artiștii invitați au adus o energie vie și abordabilă într-un spațiu care uneori pare curatoriat la sânge.
Asta nu înseamnă că lucrările lui Stanciu sunt nesofisticate. Limbajul ei vizual se remarcă prin unicitate și maturitate. Estetica sa de „homemade"*(improvizat)* amplifică stranietatea studiată a imaginarului artistei, făcând referire subtilă și intenționată la pionierele autoportretului performativ feminin printre care suprarealista Claude Cahun și celebra Cindy Sherman. Aceasta este prima expoziție personală a lui Stanciu la această galerie, însă este posibil că dorința galeriei Ingleby de a-i susține arta și de a-i oferi o platformă a inspirat parțial minunata lor expoziție din 2019, *Sometimes I disappear*, unde fotografiile lui Stanciu au fost alăturate operei lui Sherman, artistei contemporane sud-africane Zanele Muholi și fascinantei (și tragicei) Francesca Woodman.
Instalments este o expoziție care investighează două direcții ale artei lui Stanciu. Poate în plan secundar se află fotografiile în alb-negru făcute în stilul ei specific în atelierul auster. Aici aceasta își aranjează obiectul de recuzită favorit: propriul corp (și părul ce-i ajunge până la talie), stând pe un scaun simplu. În trecut, Stanciu se juca în imaginile sale cu obiecte cotidiene și cu preconcepțiile noastre banale asupra unor astfel de obiecte, de la ghivece la perechi de colanți, transformându-le prin diverse interacțiuni neobișnuite pentru a-i provoca privitorului diverse grade de amuzament și disconfort. Aceste imagini se folosesc de produsele rezidenței ei la Royal Scottish Academy, care a avut loc între An Talla Solais, din Ullapool, și Edinburgh Sculpture Workshop. Coloana ei este acoperită cu o armură din forme ceramice lucrate manual, care amintesc de *Cirripedia*. Multe din lucrările lui Stanciu au un substrat folcloric întunecat, însă acest lucru este foarte acut observabil în această serie. Efectul este ca o metamorfoză într-un basm al fraților Grimm.
Evenimentul principal este o serie de imagini în care privitorul se alătură lui Stanciu într-o explorare a grădinii bunicii sale, în afara Bucureștiului. Aceasta este o lucrare neobișnuit de personală pentru artistă, care în general rămâne în mod conștient o prezență nepământeană, stranie în opera sa.
Realizând faptul că bunica ei și casa de care e strâns legată încep să devină intangibile, Stanciu încearcă să le captureze esența înainte ca Timpul să le erodeze cu totul. Cu camera în mână, aceasta se joacă în grădină, printre vechituri și dependințe, ca în copilărie. Umorul care-i caracterizează lucrările este aici mai prezent ca oricând (imitând poziția de balerină a pisicii în *Tigri*), însă frisonul de neliniște pe care-l invocă deseori este temperat aici de pregnanța subiectului, producând în schimb o atmosferă onirică. Stranie dar cumva familiară. Poate că-mi este familiară pentru că-mi aminteste de regretata mea bunică, sau *nain*, cum se zice în galeza din nord. De sanctuarul pierdut al copilăriei mele. Un alt cuvânt galez pe care mi l-a pus pe limbă expoziția lui Stanciu este *hiraeth*. *Hiraeth* reprezintă un dor de casă sau de un loc unde nu te mai poti întoarce, sau care poate nu a existat niciodată. Faptul că expoziția nu poate fi văzută decât virtual, din cauza carantinei naționale, adaugă un strat suplimentar temei artistei, care la bază pare a fi o încercare de a comemora dar și subverti doliul său la pierderea unei bunici, unei copilării... unei lumi chiar. În acest sens, expoziția e surprinzător de sincronă cu actuala criză Covid-19: ne întrebăm cu toții dacă ne vom mai frecventa locurile familiare în același fel... un dor de casă pentru lumea noastră pre-pandemie pierdută.

Traducere de Rareș Grozea

Oana Stanciu is the second artist invited to occupy Edinburgh's prestigious Ingleby Gallery's online viewing rooms, in a series of exhibitions titled *Instalments*. This programme takes advantage of the reduced pace of the gallery's activities due to Covid to draw focus somewhere a little outside of their ordinary. The aim is to showcase the work of local talent and, so far, their highlighted artists have injected a vivid and approachable energy to a space that can sometimes feel curated to an intimidatingly high polish.
That is not to say that Stanciu's work is unsophisticated, indeed her visual language is arrestingly distinctive and mature. Its "homemade" aesthetic serves as an amplifier of her imagery's studied strangeness, and intentionally tips a knowing wink to forebears of the performative female self-portrait, including surrealist Claude Cahun and the iconic Cindy Sherman. This is the first stand-alone show the gallery has afforded Stanciu, but one suspects that Ingleby's desire to nurture and platform her work was the partial inspiration behind their wonderful 2019 exhibition *Sometimes I disappear*, which saw her photographs juxtaposed with Sherman's, the contemporary South African artist Zanele Muholi, and the fascinating (and tragic) Francesca Woodman.
Instalments is a show that explores two separate strands of Stanciu's work. Perhaps secondarily, there are black and white stills, shot in her signature sparse studio set. Here she arranges her favourite prop, her own body (and waist-length hair), perched on a simple stool. In the past, Stanciu's imagery played with mundane objects and our banal preconceptions of such items, from plant pots to pairs of tights, transforming them via various curious interactions to elicit degrees of amusement and discomfort in her viewer. These images, however, utilise the products of her Royal Scottish Academy residency which took place between *An Talla Solais* in Ullapool and the Edinburgh Sculpture Workshop. Her spine is adorned with an armature of hand-cast ceramic forms which are reminiscent of the shells of barnacle-like organisms. Something darkly folkloric underpins much of Stanciu's work, but very acutely so in this series. The overall effect is of some Grimm transmogrification having taken place.
The main event is a series of images which have the viewer join Stanciu in an exploration of her grandmother's garden outside Bucharest. It is a more personal body of work than is usual for the artist, who typically remains a consciously otherworldly and uncanny presence in her work.
Realising that her grandmother (and the home to which she is intrinsically linked) are fading from tangibility, Stanciu attempts to capture their essence before Time can complete its erosive work. With her camera in hand, she plays in the garden amongst its detritus and out-buildings, as she did years earlier as a child. The humour that so often permeates her work is more abundant than ever (mimicking the balletic pose of the cat's cocked leg in *Tigri*), but the unsettling frisson she often readily conjures is tempered here by the poignancy of the subject matter, producing instead something dream-like in quality. Still strange, but somehow familiar.
Familiar perhaps because it makes me think of my own sadly missed grandmother, or *Nain* in North Welsh. My own lost childhood sanctuary. Another Welsh word that Stanciu's show placed on the tip of my tongue is *hiraeth*. *Hiraeth* is a homesickness or longing for a place that you can never return to, or that possibly never was.
The fact the exhibition can only be viewed virtually due to national lockdown adds a compounding layer to the artist's theme here, which at its root feels like an attempt to both memorialise and subvert her grief at the loss of an elder, a childhood... a world, really. In that sense the show is strangely synchronistic with the current Covid crisis, as we all wonder whether we will ever inhabit our old haunts in the same way again... homesick for our lost, pre-pandemic world.

Oana Stanciu, *Searamics (2)*, Giclée print, 42 x 29.7 cm, 2020.

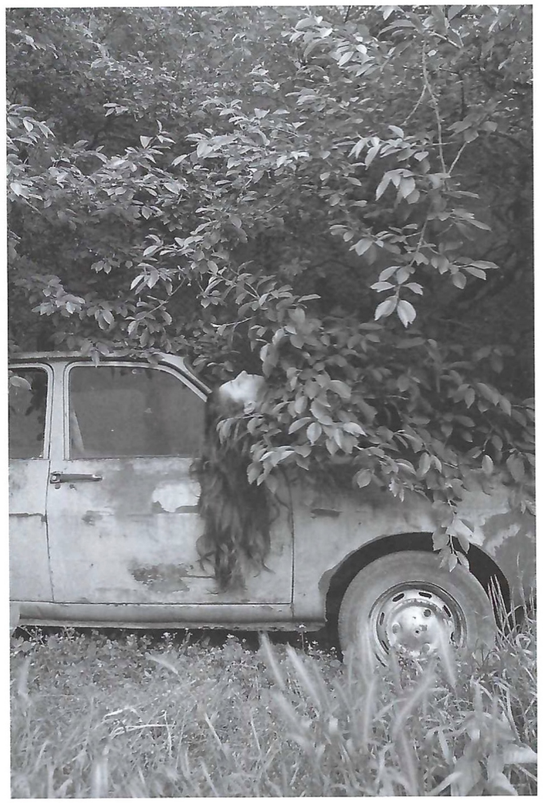

Oana Stanciu, *Dacia lui Tane* din seria *Mamaie Mie*, Giclée print, 84 x 56 cm, 2020.
Oana Stanciu, *Tane's Dacia* from the series *Mamaie Mie*, Giclée print, 84 x 56 cm, 2020